

[Sønderby]

vet en holdningsændring hos den enkelte borger, for det er så let at sige, at man skal prioritere miljøet højere, det er let at løfte pegefingern og skyde skylden på andre. Vi i Venstre ønsker stadig væk økonomisk vækst, men det skal være uden ødelæggelse af miljøet, og derfor må disse opgaver løses i fællesskab.

For år tilbage havde vi en udmærket aktion mod skovsvinene. Den motiverede folk til at løse problemet med svineriet i vore skove, og det kostede ikke noget. Vi mangler i den nuværende debat en mere nuanceret oplysningskampagne, som gør hver enkelt borger mere miljøbevidst i de daglige handlinger. Det er ikke kun kommunerne og industrien og landbruget, der har et ansvar. Af haveejere, i vaskemaskiner, i skove, alle steder bruges der kvælstof og fosfor, og her har medierne, måske især de trykte, en oplagt opgave i at oplyse, hvorledes vi kan fordele ansvaret, hvorledes vi hver for sig ændrer vort forbrug, så vi undgår at belaste miljøet.

Jeg skal ikke komme ind på den debat, der har været efter tv-udsendelsen, men kun sige, at vi ikke kan acceptere disse situationer med iltsvind, der dukker op med års mellemrum. Vi er enige om, at der er nogle problemer her, som skal løses. Vi havde, som ministeren også sagde, sammen med Socialdemokratiet vel regnet med, at havet kunne klare disse problemer selv. Det kan havet altså ikke. Derfor må vi begrænse udledningen til vore farvande.

Vi må gennemføre foranstaltninger, der begrænser disse udledninger af kvælstof, fosfor og organisk stof. Vi kan godt prøve på at gøre dette nationalt. Det gør vi også. Det skal vi også. Vi skal i fællesskab sætte nogle mål op her i Folketinget, senere nogle midler, og så må vi bede befolkningen om at hjælpe os med at nå dem.

Vi har verdens bedste miljølov, ingen diskussion om det. Vi stemte for revisionen flere gange på det sidste, og vi har strammet den op. Men det nytter jo ikke noget, at vi har en god miljølov i Danmark, og at vi laver nogle tiltag, hvis ikke vore nabolande tager del i at løse problemerne i vore havområder. Jeg kan nævne Polen og Østtyskland, hvor man ved, at f.eks. Warszawa ingen rensningsanlæg har. Derfor ville det nok være på sin plads, at man tog fat på nogle forhandlinger.

Venstre er tilfreds med, at EF-pakken, som vi stemte om i februar med et stort ja, indeholdt et miljøafsnit, og nu er der lige lagt et miljøprogram frem for perioden 1987-1992, hvor man siger, at nu skal vi gøre disse ting i fællesskab. Der skal gøres en langt større indsats, for at miljøbestemmelser, der vedtages, overholdes i praksis. Branden i Basel og ulykken i Tjernobyl vil nok give en garanti for, at internationale aftaler holdes. Jeg vil gerne opfordre miljøministeren til, så stærkt jeg kan, at man på internationalt plan tager endnu mere fat på disse ting og løser disse problemer.

Man skal, når man nu snakker om ulykken i Basel og har den hjemlige diskussion, lære at skelne imellem fosfor og kvælstof, som ikke er gift, men hvis der kommer for meget af det i vore vandløb, virker det som sådan. Det, der er sket i Basel, er langt værre.

Der er herhjemme på frivillig basis allerede taget en masse initiativer til at løse nogle af de problemer, fordi man er blevet opmærksom på det. Kvælstoffet, det er der ingen diskussion om, kommer for hovedpartens vedkommende fra landbruget. Det har landbruget været klar over, og landbruget har taget initiativer til at løse dette problem. Man har via markstyring, via edb, via nye dyrkningsmetoder, nye afgrøder taget fat, så der er allerede sket en masse ting, og forbrugt af gødning er også faldet.

Kommunerne er også i fuld gang med at løse problemerne. Der kan være nogle prioriteringsproblemer, hvor kommunerne i nogle situationer har sat nogle andre ting højere end miljøproblemerne. Jeg tror, at den holdningsændring, der er på vej i befolkningen, vil presse kommunerne til at sige: så må vi løse de problemer først. Vi ved, at 1/3 af Københavns kommunale rensningsanlæg fungerer dårligt. Vi ved også, at Fyn heller ikke har det så godt ifølge fjernsynsudsendelserne.

Ifølge NPO-handlingsplanen bliver der afsat beløb til forskning, fordi det vigtigste er hele forskningsproblematikken. Hr. Rønholt nævnte, at nogle forskere har undersøgt hele dette problem, og at man har sagt, at vi ved for lidt om det endnu. Derfor er det vigtigt, at der bliver afsat penge til forskning, således at vi får at vide sammenhængen imellem fosfor og kvælstof i vore farvande og også får at vide, hvordan vi kan begrænse udlednin-